

הוא נעזר בחביבתו על ידי שני גורמים. ראשית, החברה בחוות דוד אדר, חברה מלוכדת, יחסים הדוקים, ימי זוהר אשר לעולם אינם נשכחים הן על ידי אריה והן על ידי יתר החברים. שנית, על ידי נוקשות, שאמנם לפעמים ניראחה כתכונה שלילית עקב מחלתו, אך כדאי לזכור שהיתה תקופה שתכונה זו עזרה לו להגשים את חלומו.

אריה עלה ארצה, קודם לחדרה ואחרי זה לכפר הנשיא. הוא תרם ממיטב יכולתו, אשר, במשך השנים, הלכה ופחתה.

יחכן שרוב הציבור במסקנו זוכר את אריה כמו שהוא היה בתקופה האחרונה. אך אנא לזכור, מחלה איננה תורמת ליחסים ציבוריים קיימים, ולפעמים עלינו לנסות להבין מה מסתתר מאחורי דמות סוכרת. זה, בסופו של דבר, יכול להביא להבנה וליחסים יותר אנושיים בין איש לרעהו.

במסירתו לל אריה אנו מתאבלים על חבר וותיק אשר ניסה, למרות הכל, לחיות בצורת חיים התואמת לרעיונותיו. בגלל התנאים, לא חסיד היה זה ניתן. זכותו היתה להשתתף בהקמת מפעל עצום - כפוי הנשיא. כל עוד שנזכור את הימים אשר עברו, נזכור את אריה כחלק מאיתנו.